Пише: Драган Милосављевић
петак, 15 мај 2009 23:36

Отварање кафкијанског *процеса* против НСПМ и једног од сарадника, због наводног „говора мржње“, али и притисак глобама на штампане медије, чиме се суспендују права на отварање горућих тема, најава је још једног Хага. Овај ће се одвијати у Београду. Судиће се праву на истраживање истине о суштинским узроцима колапса дезинтегрисане и деморализоване „либерално“ опљачкане Србије.

Ако смо коначно схватили да је улога оног суда у Хагу не само подизање оптужнице против целог српског народа и формирање сасвим нових, отворено расистичких критерија у односу на *Србе*, овај други треба да ускрати право истинског отпора на космичку неправду према *Србима*. Њен крајњи смисао јесте (полугама репресивног правосуђа) одвојити народ од оне шачице интелектуалаца и слободномислећих. Од оних људи којима је преча судбина нације и државе од сопственог буђелара.

Одмах да кажем да у постојећој клими, која је пажљиво грађена од 5. октобра до данас, у спрези глобалистичке елите и њеног логистичког ослонца у овдашњој власти и НВО, то неће бити ни мало тешко.

Рецимо, најстарији лист на Балкану имао је, баш у првомајском броју, преко целе стране културне рубрике, прилику да се кроз промишљање књижевног лауреата и бившег амбасадора, добитника свих партијских књижевних лотоа, у тексту “Зашто се распада Србија“, увери колико је појам „говора мржње“ у овом режиму растегљива категорија.

Писац је дубоко увредио свој народ а да му није фалила длака са главе, па су чак и реаговања међу писцима практично изостала. И у режиму Броза су такви надлежни дворски аутори за банализацију Српства имали статус заштићених белих медведа.

Мада је у тексту забасалог аутора свесно бачена ђага на неке од основних постулата историје и културе у Срба, ни дашка промаје у Аугијевим шталама. Уосталом, управо преко тог манира, а испевши се на грбачу наводног, а за сваки слушај утуженог „оца нације“ лауреат се домогао признања, која му иначе негде у свету – где људи поштују свој језик и своју историју и национално достојанство – не би била додељена.

Његовим путем увелико газе филмски режисери, драмски писци, у „режирању“ неописивог зла у своме народу, његових (само)убилачких нагона. А све се то да добро наплатити на касама глобалног фашизма који се кроз демонизацију једног балканског народа сјано маскира од др Џекила у доктор Хајда и обратно.

За сада, то је само психолошки холокауст који домаћи капои по нарученом сценарију изводе над својим „штићеницима“. Ови се попут Сизифа упињу на „мапи пута“ до недостижног, али обећаног „белог шенгена“. Када посао тријаже глобално подобних и неподобних буде обављен, хоће ли осим лопова у бекству са коферима пуним новца од транзиције бити још неког кандидата за безвизни режим?

Не желе да у том послу дифамације нације изостану ни домаћи најистакнутији представници нове политичке класе. Да се подсетимо једног од слогана, потеклог у редовима данас неприкосновене владајуће партије, чији је лидер у председничкој кампањи, без последица, пре годину дана променио изборну вољу, а уочи освајања првог мандата претио да не сме победити примитивна Србија!

Да би се предупредио расплет којим су и сами дошли на власт 5. октобра, данашњи властодршци, преко тужби које отварају око НСПМ и оне штампе која је за њих булеварска само када саопштава индискреције о њиховом бахатом животу, тек неће бирати средства у застрашивању.

У рукама су им добро подмазана машинерија НВО чувара вредности неолибералног тиранског и пљачкашког глобализма, а уз то практично сви електронски медији кадровски организовани да се такмиче у улози денунцијаната сопственог народа.

Каква је само халабука дизана на телевизији коју издржавамо око (разгажене) „ципеле“ која се неславно враћа из Москве где је уз невиђену помпу гланцања послата, и то у време када су људи секли прсте у очајању недостојног опстанка и спавали на шинама испред зграде владе, чије су чланове, својевремено, наивно видели као реформаторе и револуционаре.

Наравно да је у целој причи најмање битна групица „весељака“ која нас је репрезентовала пред светом са сижеом српског бекријског гламура. Или је то такође подметнут доказ овдашњег наводног ендемског примитивизма који се исказује пљувањем на новчаницу и лепљењем на чело извођача. У овом случају, за добро одрађени посао крупни апоени би могли да заврше на челу кључних глодура ове лоше представе.

Но, ако мучно шегачење макар за дан скрене пажњу јавности са правих проблема државе, које не решавају политички хедонисти, ето весеља за газде, њихову демократску омладину. Ова дечица разних партијских и НВО обданишта су се попут скојеваца 1945–1953. бацили на посао проналажења непријатеља. А то су они Срби који не могу да зину а да из њихових уста не „покуља мржња“ према овакво успешном, надасве племенитом и демократском режиму.

Својевремено, када сам као дете од 1946. до 1950. био сведок погрома над „кулацима“ у банатској паланци, некадашњи црвени очеви данашње ужутеле деце чепркали су иза коња имућних сељака балегу. Све да би утврдили има ли у њој несварених зрна кукуруза сакривеног од обавезног откупа. Па ако се нађе, зна се. Чупање бркова, струја на полне органе, гулаг за „народног непријатеља“. Понеко убиство примера ради.Да ли је неко приметио да смо свим потенцијалима поново на за Србе осведочено погубном „Титовом путу“ тиранократије, отимачина, потказивања, понижавања? Само су сада класни непријатељ сиромашни, дакле огромна већина. Зато је треба застрашити и лишити људских и моралних рефлекса.

Морам констатовати, са жаљењем, да се теза коју сам недавно изнео у тексту за НСПМ под насловом „У сусрет невладиној влади“ остварује брже и потпуније него што сам се прибојавао. Увелико је на путу коалиција невладине организације, промовисане у странку са дозволом за пустошење, и регионалних сецесиониста. То ће бити варијанта владе „националне пропасти“. Основни смисао је да се некакве козметичке *промене без промена*
овде планирају без изласка људи на поштене демократске изборе. Њих нема у атмосфери страха.

Нема сумње да је порука долазећег потпредседника САД Бајдена да се неће дозволити комешање на Балкану и ремећење овакве „стабилности“ колонијалног статуса распарчане Југославије заправо претња да се не таласа у бари. Да се крокодили оставе на миру јер још има плена који се да изести. За то време Србија ће бити издељена по принципу УСЕ (уједињени српски емирати). Подобни режисери, писци, глумци и

дипломате већ имају своје државе или макар задужбине на бесплатном коришћењу. Но има довољно кандидата и за емире (пре) осталих територија. На сцени је (не)видљива рука самоовлашћеног политичког волунтаризма, уместо обећавајуће такозване либералне саморегулације тржишта.

Биће то само нова карика у серији пузећих преврата којима се у самом старту дисквалификује свака позитивна тежња нације да изађе из зачараног круга – оног у коме се Срби, добрим делом без своје кривице, врте вољом великих сила још од Берлинског конгреса. Врло често, наивно верујући да њиховом судбином управљају људи које су сами изабрали.

Било би колико толико поштено од власти која најављује репресалије за слободномислеће да таксативно наведе ШТА НИЈЕ ГОВОР МРЖЊЕ. Да се знају правила игре макар да је судија необјективан. Јер, рецимо, за припаднике Вермахта који су окупирали Србију говор мржње била је парола „смрт фашизму“. Следовао је метак. Али знало се, сто за једног.

Ево и питалице, актуелне за данашњу Србију. Да ли је говор мржње, или можда порука љубави, када адвокат, блиски сарадник госпође која је промовисала прогон неистомишљеника, а човек зна цену изговорене речи (недавно је неумерено хвалио Хашки суд, уинат, церећи се на ударној емисији Првог програма РТС) изјави за сарајевске „Дане“: “Србија је једина земља на свету у којој се слави квислинг Милан Недић. Знате, Милан Недић је имао комби мини гасну комору, недавно је у Политици објављена та фотографија, у коју је убацивао Јевреје и возио их по Београду док се не подаве. Драгану Ђиласу предлажем да пронађе тај комби, активира га и у њега убаци Роме којима је ових дана срушио куће и истерао их на улицу. А онда бисмо могли и Шиптаре и све који нам сметају. “

Адвокат очито зна да имамо такво правосуђе у коме новинар може бити ојађен за пола милиона, што је сликао вилу петооктобарског „хероја“ у листеру, али се не одговара за овакав историјски фалсификат у коме се за злочине над Јеврејима амнестирају немачки окупатори, нацисти – а да не говорим о прављењу паралеле са актуелним градоначелником у улози истребљивача Рома. Који, гле, руши куће (картонске страћаре у центру велеграда), а протерује њихове непријављене житеље избегле својевремено од НАТО бомби, или избачене у конвој летова изгнаних из много хваљене Европе. Тамо су били добродошли само док је „милосрдни анђео“ касетним бомбама убијао децу по Космету и шире. Ти несретници били су приказивани као жртве српске агресије, а сада их наново користе преко НВО у доказивању српског „расизма“.

Хајде да, у наизглед апсурду, ствари дефинишемо до логичног краја. Ово није кукавичје али јесте гнездо балканског лудила, свесно изазиваног (као и свињски грип) и подстицаног. Шта чека оне за које западни мисионари тврде да су неизлечиво оболели?

Тужитељи дијагностичари не губе време. У невладиној Србији, где је све у власништву или анационалних Срба или странаца и њихових плаћених НВО трабаната, време је, по њима, да се озваничи Шевенинген II, јер треба наново отворити процесе за деликте мишљења. Ту су деца владајуће касте, научена од очева бољшевизма да шаљу неистомишљенике на дунавске и савске аде, јер нема Голог отока. „Раја“ за српске наивчине. Треба експедовати писце, јавне раднике, преостале слободне новинаре, оне који занети идејом о одбрани националног интереса културе и историје Србаља данас могу тек да „дижу буру у чаши воде“. Несвесни да ће се у тој непогоди, уз нежну припомоћ власти, удавити. Или су можда свесни, али суицидално настројени.